

Густаф полює на клубочки пилюки

— Ласкаво просимо на наше велике прибирання! — завзято вигукнула пані Сова і притримала нам із Лео двері до «Книгарні бажась». Кожному з нас вона тицьнула в руку віхтик для пилюки. — Роботи багато, тож берімося до справи! А коли захочемо перепочити й підкріпитися, на нас чекає кілька райських шоколадних тістечок.

— Трохи підкріпитися було б непогано, — прошепотів Лео й кивнув у бік стійки. На ній стояла велетенська тарілка з приблизно тридцятьма тістечками. Утім, я не сумнівалася, що вже сьогодні вона буде начисто вилізана.

Знала я це з власного досвіду, бо пані Сова купувала шоколадні тістечка за будь-якої нагоди. Я згадала величезну шоколадну гору, яку вона поставила під ніс мені й моїй найліпшій подружці Лене, коли нам із нею довелося прощатися кілька місяців тому.

Через те що її батьки розлучилися, Лене тепер жила за сотню кілометрів, у іншому місті. Але, на щастя, я познайомилася з Лео, що читає так само залюбки, як і я, тож ми з ним чимало часу проводимо в книгарні.

— Чого ви чекаєте? — поцікавилася пані Сова. Вона була вбрана в зелений халат (щось схоже я раніше бачила лише на своїй бабусі), а біляве волосся зібрала в заплутаний вузол. Насвистуючи, пані Сова рушила до протилежної стіни крамнички й одним великим кроком заскочила у вітрину. Там, де зазвичай лежали книжки й інші штуки, зараз стояло червоне відро з водою. Вона змочила ганчірку й заходилася витирати шибку розмашистими рухами. Вода забризкала навсібіч.

— Фу, чорт, і мені перепало! — прошипів Густаф, смугастий чорно-сірий кіт пані Сови. Він зістрибнув з крісла і спробував заховатися під

драбиною, що стояла біля стійки. — Ви ж знаєте, що я боюся води, — обурено нявкнув він.

— Ах, Густафе, сьогодні невдалий день для поганого настрою, — сміючись, заперечила пані Сова. — Сонечко сяє, Клара з Лео тут, і ми наводимо лад у нашій чудовій книгареньці. Як ти ставишся до того, щоб трохи допомогти нам?

Те, що я чудово розуміла Густафа, kota, мене більше не дивувало. Зрештою, чарівна «Книгарня бажань» пані Сови не була звичайною

книгарнею. Не лише тому, що книжки час від часу кидалися навтьоки, ні, — ще там був кіт на ім'я Густаф, який умів розмовляти, і пан Король, мудре старе дзеркало в золотій рамі. На запитання: «Чому все було так і чому лише ми з пані Совою могли чути їхні розмови?» — я не знаходила відповіді. Однак давно покинула спроби розпитати про це пані Сову.

Лео став на коліна й простягнув руку до Густафа.

— Ну ж бо, вилазь. Думаю, твій пухнастий хвіст чудово може витирати пилюку.

Я не могла стримати усмішки, але Густафові це зауваження здалося анітрохи не смішним.

— Ха-ха, — саркастично сказав він. — Дуже кумедно. Якщо вам це ще не відомо: котячий хвіст не призначений для витирання пилюки. Він допомагає мені втримувати рівновагу під час стрибків. І показує вам, у якому настрої я перебуваю цієї миті.

— Це нам чудово відомо й без твого хвоста, — втрутився пан Король. — На щастя, ти тримаєш нас у курсі щодо цього, безперервно базикаючи.

— Чому взагалі я повинен допомагати прибирати, а це огидне дзеркало ні? — запитав кіт.

— Тому що я, на відміну від тебе, не маю такого пухнастого прибирального хвоста, — відповів пан Король гучним голосом.

— ЦЕ ТОБІ НЕ ПРИБИРАЛЬНИЙ...

Пані Сова з лунким плюскотом кинула ганчірку у відро, і Густаф одразу змовк.

— Що ви там кажете? — озвалася вона.

Лео запитально подивився на мене.

— Вони знову сваряться, — коротко відповіла я й погладила віхтиком для прибирання пилюки золоту раму пана Короля, від чого той шалено розреготався.

— Ану припини! — крикнуло дзеркало. — Лоскотно!

— О, тоді прибирання стає вдвічі веселішим! — рохнула я й тицьнула Лео в бік. — Пан Король боїться, коли його лоскочуть!

Навіть попри те, що Лео не міг чути реготу, він однаково взявся витирати своїм віхтиком гладеньку поверхню пана Короля.

Дзеркало застогнало:

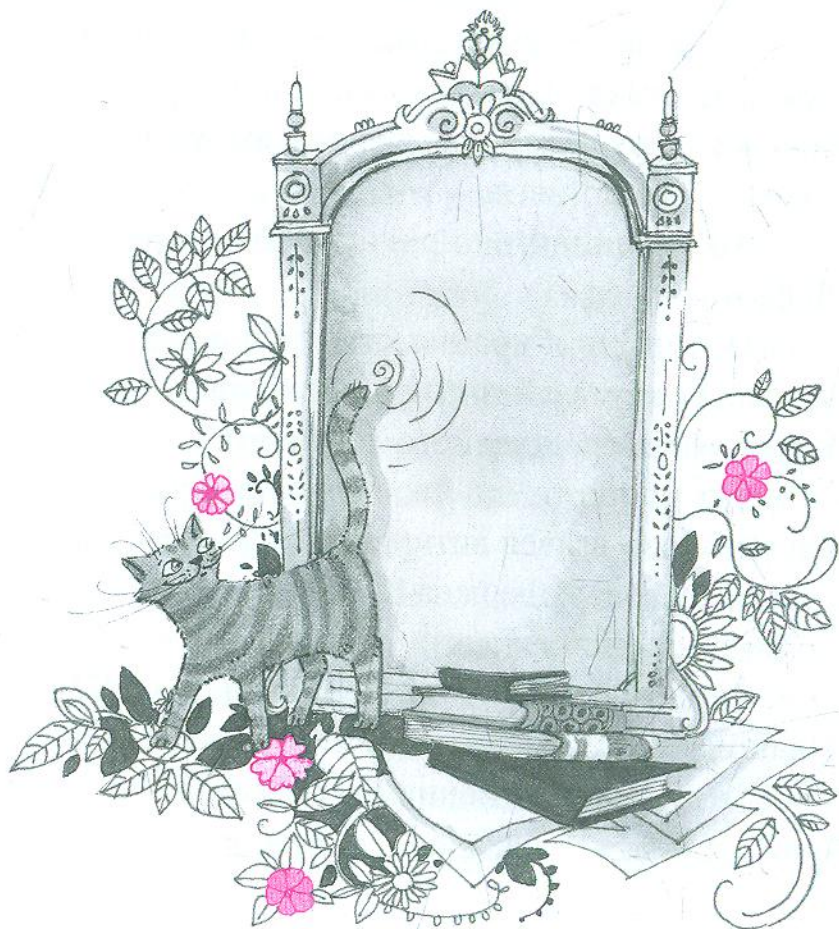
— Ви що, збожеволіли? Припиніть мерщій! На помі-і-і-іч! Чому мене ніхто не рятує?

Сміх дзеркала виманив Густафа з-під драбини.

— Я тебе попереджаю, — засапано озвався пан Король, — якщо ти теж приєднаєшся, я за себе не відповідаю.

Густаф зупинився перед дзеркалом і замахав туди-сюди хвостиком.

— Я бачу кілька порошинок на золотій рамі. І я, поза сумнівом, першокласно можу позбутися

їх за допомогою свого пухнастого **ПРИБИ-
РАЛЬНОГО ХВОСТА**.

— Я беру всі слова назад! — видушив крізь хихотіння пан Король. — Перепрошую! Та, будь ласка, не починай ще й ти.

Мені здалося, наче підлога під ногами затремтіла — так несамовито реготав пан Король. Він одразу заразив мене, а потім засміялися й Густаф, і пані Сова, і Лео. Я могла б лоскотати дзеркало ще кілька годин, але, коли воно стало засапано задихатися, ми припинили знущання.

— Далеко ми не просунулися, — зауважила пані Сова та швиденько запхала до рота шоколадне тістечко. — Але дзеркало принаймні таке чисте, що аж блищить.

— Сподіваюсь, наступного разу така процедура знадобиться не надто скоро, — дещо захекано заперечив пан Король.

— Не швидше ніж за рік, — заспокоїла його пані Сова. — За умови, що ти не вкриєшся відбитками пальців. На жаль, декотрі покупці поводяться безпардонно.

Дзеркало зітхнуло, а ми з Лео нарешті знову взялися до роботи.

— Там позаду лежать кілька нерозпроданих книжок, — пояснила пані Сова й показала на куток із порадиниками. — Між ними, безсумнівно, заховався клубочки пилюки. Подивись-но, Лео.

— Я фахівець із пилюки! — із криком утрутився Густаф. Вочевидь, настрої у нього знову був пречудовий. — Я можу допомогти Лео! *Клубків пилюки кількасот — нема проблем, нема турбот!* — заримував він і потупотів назирці за Лео, який тягнув до полиці драбину. Густаф любляв римувати і мріяв колись видати свою книжку з віршами.

Тим часом я піднялася на три сходинки, до відділу дитячої літератури. Там були не лише напхом напхані книжкові полиці, а ще й зручна галерея, на яку можна було потрапити за допомогою мотузяної драбини. Я часто проводила там, нагорі, ціліснінький день, занурившись у якусь із книжок, що їх для мене знаходила пані Сова, але сьогодні слід було спершу допомогти з прибиранням: я обіцяла.

Витираючи віхтиком пилюку з рядка книжок, я згадала про божевільні хованки, які ми з Лене влаштували тут кілька місяців тому. Ми

хотіли завадити переїзду Лене, однак нічого не вдалося так, як ми собі уявляли. На жаль.

Я досі страшенно сумувала за Лене, але ми розмовляли по телефону або скайпу майже щовечора і їздили одна до одної в гості, щойно випадала нагода. А якщо я однаково сумувала, то Лео, пані Сова, Густаф або пан Король відволікали мене.

— Ти мусиш витягнути книжки, щоб мати змогу ретельно витерти пилюку за ними, — гукнула пані Сова й висмикнула мене з поволу думок.

Я відклала вбік віхтик для пилюки, щоб зняти з полиці обома руками цілу футбольну серію. На жаль, там було стільки випусків, що кілька впали на підлогу, і нею несподівано з гуркотом розкотилися кілька маленьких м'ячиків.

— Ох, чому б нам не погратися з м'ячем?! — крикнув Густаф, якого, вочевидь, більше не цікавили клубочки пилюки. — Я великий прихильник шведської футбольної збірної. І підглянув у них кілька фінтів. — Він блаженно зітхнув. — Якщо я ще колись побуваю у Швеції, то піду там на футбол. І їстиму тюфтельки чи булочки з корицею.